

Vardagshistorier från kubansk läkare på uppdrag i Afrika

Vardagshistorier från kubansk läkare på uppdrag i Afrika

USA för en intensiv kampanj för att stoppa Kubas internationella hälsobistånd. Det förtalas, och när det inte räcker, inför USA sanktioner och utövar utpressning för att få länder att säga upp avtalen med Kuba. Något som drabbar de mest utsatta. Det då kubanska läkare ofta arbetar i fattiga och utsatta områden där inga inhemska läkare vill vara. USA har lyckats pressa flera länder till att säga upp avtalen med Kuba, men fortfarande finns tiotusentals kubanska hälsovårdsarbetare i en lång rad länder i alla världsdelar, också i Europa. Nedan en kubansk läkare som berättar.

År 2009, efter ett svårt år med anpassning, nostalgi, hjärtskärande upplevelser och framför allt lärande, kände jag mig som en del av samma familj, för det råder ingen tvekan om att våra förfäder finns i detta vackra land.

Arkivbilder

Jag förberedde mig för att som vanligt gå till min klinik och min arbetsplats, där jag varje dag hjälpte många patienter med olika åkommor, men framför allt de med smittsamt ursprung, jag var specialist på infektionssjukdomar i programmet för lungtuberkulos.

Två patienter har jag inte kunnat glömma, varken deras namn eller ansikten, Mambo Café (vem skulle kunna glömma detta märkliga namn) och Orlanda Patricia, båda drabbade av en lungsjukdom, båda extremt magra, utmattade av månader av svår sjukdom. De kom från mycket avlägsna provinser och hamnade hoppfulla i våra händer.

Vi tillämpade det etablerade diagnostiska protokollet, det gick för långsamt för den speciella situationen, men det var komplicerat och resurserna var inte alltid tillräckliga.... Det var många som sökte oss. Mambo var i dåligt allmänt tillstånd och hade dåliga vanor, mycket liten aptit och ganska undernärdd och det var nödvändigt att lägga in honom på sjukhus, för att kunna starta den krävande behandlingen med fyra läkemedel om dagen, Orlanda kunde återvända och behandlas på sin ursprungsort. I Afrika finns det ingen panik, nej, tyvärr, inte heller strikt andningsisolering som i vårt land, och mycket sällan övervakas det om medicinen verkligen tas. I Kuba tas medicinen inför ögonen på en sjuksköterska för att den säkert intas när den ska.

Så här fortsatte vårt arbete, nära kollegor, några starkare och som delade glädjeämnen, skämt, dagliga anekdoter; de var våra vitamininjektioner för att motstå svårigheterna och utmaningarna. Andra, inte så starka, mer bräckliga, eller som hade feberattacker och det satte oss i högsta beredskap ... Jag blev biten av malariamyggan anopheles igår, det fanns massor av dem ... och vad är det för fel med kollegan från Pindar del Rio -- han fick salmonella och har mycket diarré.... och varje dag hade vi nyheter från när och fjärran.

Om kärlek, uuhh!!! slöseri med kärlek, av angolansk fest och dans, av anekdoter om brasilianska skådespelaren Roque Santeiro, eller avsked av en kollega som avslutade sitt uppdrag och återvände hem till Kuba. Så många vackra historier att berätta.

Men tillståndet för Mambo Café komplicerades under helgen. Han evakuerades till ett annat sjukhus, han hade en stor hemoptys (blödning från luftvägarna). Vi har ingen bekräftelse men det verkar som om han dog! Så mycket sorg, så mycket frustration och så många som liksom han lämnade. Vi visste inte säkert hur det gick för Mambo, men vi fruktade det värsta eftersom läkemedelsresistens är ganska vanligt, och Mambo hade avbrutit sin behandling många gånger tidigare.

Men andra var mer disciplinerade, hade bättre näringsstatus, var mer mottagliga för antibiotika och Orlanda, hur mår du? Mycket bättre doktor, jag är redan inne på min sjätte behandlingsmånad. Din röntgen är nästan normal, tuberkulosen är borta, dina bacilloscopier är negativa, du är botad min flicka!

Ingen resväska kan rymma tillfredsställelsen över att ha botad en person från detta stora och stigmatiserande gissel, som idag drabbar så många människor i världen. Vi glömmer inte glädjen hos dem vi botade, och inte heller tårarna som fälldes över många som efter en hård kamp inte vann.

Vad är det ni säger, att kubanska läkare utnyttjas, eller jag vet inte vad, i internationella uppdrag? Jag måste säga att nej, vi gör det på grund av vår läkarvetenskaps humanistiska och solidariska karaktär. Att många afrikanska länder står i tacksamhetsskuld till Kuba? Kanske det, eftersom det mest värdefulla vi har är liv och hälsa. Det är möjligt. Men det är vi som är tacksamma mot Afrika, denna underbara kontinent, för att den ger oss möjlighet att hjälpa till lite grann, och för att den gör det möjligt för oss att bli bättre yrkesmän, men framför allt bättre människor.

Cubadebate 250525 (ZT)

El relato del lector: Historias cotidianas de una doctora en África

Gillar du det Svensk-Kubanska Föreningen gör?

Vill du bidra till kampen mot den omänskliga blockaden?

Swisha en tjuga eller valfri summa till

123 589 0975 eller pg 40 54 11 -0

Ett ännu mer betydelsefullt stöd är medlemskap!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap

(150 kr för pensionärer, arbetslösa och studerande) Samma swish som ovan.